

מדור בוידובר על צפורים שאינן צפורי-נפש ועל נכסים שאינם נכסי-צאן-ברזל, על הכל ועל לא כלום — על האובעיקר על דא.

היכן מסתפר מר צלקת, מה קרה לאגודת הרווקים, ואיך להשלים בין בעל ואשה

מור ישראל הסתפר פה

כבר מוזן התרשמו מתסרוקתו היחידה-בימינה של נצר השליחויות שלנו. כיצד היא יורדת בקו מסודר על עורפו, וכיצד נראים תמיד תלתיו כאילו זה אך הושמו בסיכות. כאשר לא יכולנו להתאפק יותר ושאלנו אותו, הוא אמר שככה יכול לספר רק משה גלימירי, בעל המספרה ברחוב הכוכבים 60. כל החברה הולכים לשם, אמר.

אם היה לנו לרגע החשש שהחנות הקטנה והעלובה אליה הגענו, היא אמנם מספרתו של גלימירי הגדול, הוא התבהר לגמרי למראה המגבות הפרושות בחוף לייבוש, ואשר נקיון לא היה מופתי ביותר. בתוך החנות הקטנה עצמה, שקירותיה צבועים צהובים ורודים, ורצפתה מלאה שערות, מצאנו גברים צעירים יושבים בסבלנות על כסאות. ליד המראות עמדו שני גברים בחלוקים לא ביותר לבנים, מספרים שני גברים אחרים.

ניחשנו שהספר שני גברים קצת בוגר יותר מרעהו בשרו האדום והמסולסל, וניינו העליונות, שהחוקי תערי בידו — הוא גלימירי האחד והיחיד. הוא היה חביב מאד, והסכים בהתלהבות לספר על שיטתו.

אני גוזר בסכין. בתער. או התספורת יוצאת לגמרי אחרת. כעת הולכת תספורת צרפתית. השיער נראה כאילו קצוץ, אבל הוא כמו מפוסל, וזה, אמר לנו בגאחה, "מפני שאני חופף ומייבש במכונת-ייבוש".

אחר כך רגע גמר לקצוץ את שעריו הרטוב של הצעיר שאמר לנו שמתן יצחק פרגיש, ושהוא בן 24. גלימירי הוציא מכונת-ייבוש קטנה, מאלה שמחזיקים ביד, והעביר אותה בסבלנות על ראשו של מר פרגיש. אתם רוצים, אמר, אני עושה לשערות מה שאני רוצה. אני חותך את ההתנגדות של השערה עם הסכין, ועם מכונת-ייבוש אני מסדר את הכיחין. שאלנו מה נדבר אותם שאינם רוצים לחפוף את ראשם אצלו. "בלי חיפה לא בא בחשבון", אמר גלימירי. המחיר לראש, למדנו, הוא 1.500 ל"י. בהתחלה, סיפר, זה נראה משונה לבחורים לשלם כליכך הרבה, אבל כעת הם מבינים. "נכון?" שאל את הממתינים בשקט לתורם, "נכון!" אמרו.

הוא היה במצב רוח מרומם, הסתובב עם מכונת הייבוש הקטנה, הרים והוריד את ראשו של בעל התספורת. "הנה", אמר, והרפה ממנו לרגע, כדי לתחוב לידנו בגאחה את ה"Journal coiffeur pour les messieurs". אתם רואים? רק תספורת צרפתית הולכת עכשיו. שאלנו מה בנוגע לתספורת האדגטייל (זנב הברזל) הארוכה והמתקפלת מאחור, ונענינו ברחמים שזה לא רציני יותר.

מר גלימירי, שהוא יליד סוריה ועשר שנים במקצוע, טוען שלמד אצלו לסיאן בפאריס, אם שמענו עליו. התעניינו מאד לדעת את תחב הגילים של לקוחותיו. "מגיל 16 עד 25, ככה", אמר. העפנו עין ספקנית במקצת בבנר יפה-התואר ולבן-השיער שישב על הצד וחייך. "הכתבו שאני בן 28 ובא במיוחד מאילת בשביל להסתפר אצלו. אין ספר כזה בכל הארץ", אמר.

אני יכול להגיד משהו? אמר הספר השני, "קוראים לי שהינו יעקב". גם זאק. גם אני עשר שנים במקצוע. באתי לעבוד אצלו מפני שהוא ספר טוב. מר שהינו אהב לספר דהקא תספורת זאק טייל. עניינו התעכבו על תמונותיו במסגרת של גבר טיילי בבגדים, כשמעליהן הכתובת מכוון הכוח. לא הרחק היו תמונות של צעירים מטורונים, שני הבינונו שהם לקוחותיו של מר גלימירי מסביר-הפנים. ברוך השם, לא חסר פרנסה, אמר, וגופף במסרוקו שהיה פעם לבן, "עוד לפני שאפתח את המספרה, כבר מהכים לי איזה ארבעה אנשים". אם ינסה כגון מישור להיכנס בלי תור, אמר אחד המחכים באיום היתולי, "יהיה כאן רצח בדם קר".

שאלנו באיזו מידה מושפעים לקוחותיו מתספורת תיהם של כוכבי-קולנוע, ומה עם אלביס פרסלי ופאיות-הלחיים שלו. "אלביס הלך פעם. כעת כמעט כבר לא. רק לפני חצי שעה סיפרתי אחד כמו אלביס. אבל אלה יחידים סגולה. כשני הולכת רק תספורת צרפתית." תספורת כזו צריכה להיות מבוצעת כל שבועיים, למדנו.

איש האגודות

העולם מלא באנשים מוזרים. יש המזוממים בקונצרט טים. יש הרובצים על דינריהם, ויש שהיו מוכנים לתת לנו את פרוטתם האחרונה — אילו היתה מצוייה. ויש האהובים להקים אגודות.

איש כזה הוא מר שבתאי רוניאל, בעל משרד שיטתנו, שהוא משרד לתיחך לעבודה לעזרות-בית, מלצירות, וגם, נדמה לנו, וכילי. מר רוניאל הבלוני הממושקף, הטוען שהוא בן 51 והנראה כבן 40, אומר שסוד מראהו הצעיר נובע מן העובדה שאין הוא לוקח דברים ללב, ואף איננו אוכל פקיד-שומא לארוחת בוקר. בעבודתו הנוכחית, סיפר, הוא עוסק כ"י 11 שנה. הוא נהנה ממנה מאד. הוא מרגיש שהוא עוזר בכך לבני-אדם. זוהי גם שליחותו כהבר בני-בית.

מר רוניאל, שאיננו שונא לשמוע את עצמו מדבר ברצינות רבה, הסביר לנו שהוא מאמין בטוב שבבני האדם. זוהי, בעיקר, הסיבה מדוע הקים את אגודת הרווקים, את איגוד העובד הקשיש ואת האגודה לטיפול מוקדם בסכסוכי משפחות. פעילותו באגודות התלה עוד בנערותו, בחרשה, שם היה חבר באגודת גוט שאבס זיידאך. "מתפקידנו היה, מיד לאחר התפילה בבוקר, לעבור עם סל גדול ברחובות ולצעוק לאסירים יהודים וחרדים וחרדים וחרדים של העניים", סיפר לנו האיש, ש מאז ולתור ארצה, בשנת 1930, הפסיק לעבוד בשטיפת כ"י סות בקאזינו החלי איביו המפורסם, כי פועל-בניין ובחלקאי בכיבוש עבודה ב"כפר תבור, ביזגאל אלון עוד הת"ר רוצץ ברחובות מס' חה" בתקופת התור הרובוהל, גילה לנו, היה מחלק הרוחק של מפקדת-העם. הוא העביר הדורות על

גיוס, וחילק המחאות למשפחות המגויסות. מר רוניאל מדבר בענוה רבה על האגודות שלו. "לפני שש שנים הקמתי את איגוד העובד הקשיש, שלפי דעתי, כתוצאה מכך, קם המשקט שפועל רבות ומהרה כתובת לקשישים, דבר שמעולם לא היה להם. מאות הקשישים שהיו באים אלי להשיג עבודה לימוני באיזו מידה הם מקופחים. הקמתי את האגודה. היא קיימת עד היום. מתוך הצעקות ששמענו, קם המשקט. הפעילות שלנו היתה לשלוח תזכירים לחבריה-הנסת, לסדר הלוחות קטנות לחברים." אמרנו למר רוניאל שאנו נזכרים שרצה להגיע בבחירות הקודמות לכנסת, ברשימת העובד הקשיש, אך הוא העדיף לכתוב על כך, כיכר לספר לנו ששומים באגודה כ"י 750 חברים, המשלמים דמי חבר של לירה לשנה. האגודה נושאת את עצמה. אין מנגנון. עושים

הכל לבד. "מהלירה הזאת של כל חבר, יש כיום כמה מאות לירות בקופה, בידי רואה-חשבון", אמר בגאחה. אותו רגע נכנסה למשרדו שברחוב יפו-תל-אביב נערה בלונדית שממנה. מר רוניאל התנצל לרגע, הוציא כרטיס קטן מכרטיסייתו, רשם בו משהו, כתב פתק לנערה ושילח אותה. התפלגנו לשמוע שהיא היתה חברת משק כיסופים, לשם הגיעה מהנצואלה. "היא עזבה את הקיבוץ. אין לה קיום. היא מרחיחה בקושי 40 לירות לחודש, והיא נשלחה אלי דהקא על-ידי פעילים מההסתדרות". הסביר לנו מר רוניאל. הוא בטוח ששישיג לה עבודה בפקידות.

לא היינו צריכים להפציר בו רבות כדי שיספר על האגודה לטיפול מוקדם למניעת סכסוכי משפחות. "היה זה אחרי שביקרתי באמריקה. נכחתי, בניו יורק, בבית משפט מיוחד, בו מובאות בעיות משפטיות פני גוף ציבורי המורכב מאורחים פשוטים מתנדבים. שם מנסים למצוא את הדרך לפשרה על-ידי שיהיה אתה ואתה. הוקסמתי מן השקט והאדיבות והאחירה בה התנהל הכל. כשנזכרתי בהתנצחויות והצעקות ברחוב יבנה, לא יכולתי שלא להתפעל מן הרצון הטוב והתוצאות הטובות. במקרה שאין שום אפשרות לפשרה, מסדרים שם את העניינים עד לגט עצמו. באים כבר לבית-המשפט מוכנים. לא צריך שם לצעוק ולרוקו נעליים.

"פניתי במכתב אל הרבנות הראשית, וביקשתי מהם את הגושפקה הצבורית לגוף דומה. את בעיות התקציב וההוצאות רציתי לקחת עלינו. קיבלתי, אמר גם, הזמנה ממזכיר הרבנות בירושלים שנלהב מאד מכל העניין, אך עד היום טרם נעשה דבר בנידון. אני מקהה, בכל זאת, שהרב אונטרמן יעזור לנו. שאלנו מניין יגייס את הנפשות הטובות שתפעלנה באגודה זו, והוא הבטיח לנו שקיימות מאות נפשות טובות. הוא משוכנע שחבריו בבני-בית יירתמו בהתלהבות למפעל. הת"ר כוננת הנדרשות, א" מר, הן לב טוב ו" רצון להכין את ה" זולת. אנשים אלה יעבדו בהתנדבות. "מוכרחים פשוט ל" הפסיק עם השוק ה" זה ברחוב יבנה. יש" נה נקודה כאובה ב" ענייני הגירושין, ו" היא בעיית המזונות. הסחבת הנגרמת ב" משרדית הכבדות. בג" לל העומס בעבודה, גורמת גם לסחבת ב" ענייני המזונות. אפ" שר להקל על כך. כל תיק שיושג לגרושין, יופנה לאגודת, ושמ יספלו באופן ציבורי. בלי הדורים והדורות. הסכמנו אתו בכל לבנו ואמרנו שנדמה לנו שהקים גם, בין השאר, אגודת רווקים. "אה", ניסה מר רוניאל לפטור את העניין, "זאת היא אפיוודה". הפצרנו בו. "זה היה לפני שלוש שנים. הקמתי אגודה נוסח מארטי, בעל-הבית. המועדון שלנו ברחוב אלנבי 119 פעל גם בשבת, דבר שבעל-הבית הדתי התנגד לו. יצאו משם דהקא כמה זוגות. אבל זה מת מיתח-נשיקה, כמו ש" אומרים." שאלנו את מר רוניאל בדאגה אם הוא רחוק ורוח לנו לשמוע שהוא נשוי ואפילו סב. שמחנו גם לשמוע שאשתו מבינה אותו ואת פעילויותיו.

כאן שאל אותנו מר רוניאל אם שמענו על עיר תנ"ך שתוקם בארץ. אמרנו ששמענו משהו מעין זה, מדוע? הוא חבר בחברה שתבנה את העיר, אמר. החברה כבר רשומה בממשלה, והתקציב המשוער לבניית העיר — שטרם הוחלט סופית אם תוקם בירושלים או ברמת-גן — הוא קרוב למיליון לירות.

"המטרה", אמר, "היא כדוגמת דיטנילנד. עיר שעש"ר עים ובידור. המבנים יהיו ברוח התנ"ך. יהיה, למשל, שלט לבן בעקבות תיבת-נוח, ותראו תיבת-נוח כמו בתנ"ך. הלבנה עיר תהיה בצורת ספר בראשית. יהיו כל מיני אירועים תנ"כיים. התנ"ך הוא בלתי-מובל. אפשר יהיה להחליף את התוכניות. נארגן, למשל, תחרות בנין לאומית לציוני תנ"ך פוסים. מועדון היליה במקום ייקרא לוס. תהיה פינה של מגילת-אסתר. ופינה ממגילת-רות. במבואות העיר יהיה מוטל לילית-לילה. יהיו שם אוהלים או בונגאלוס. הקיוסק בעיר יהיה בנוי בצורת בקבוק, חנות המצלמות — בצורת מצלמה." שאלנו אותו מי יקבע את הצד האמנותי והאומנותי של המקום. "זה בסדר", הבטיח לנו מר רוניאל. "פנינו ל" אוניברסיטה ולמשרד-החינוך, ולד"ר יריב, שהוא האיש" טנציה הגבוהה לפירוש התנ"ך, שלא נדון עם הדתיים." שאלנו אם לא יהיה משום אנכרוניזם לראות מצלמה בעיר תנ"כית. אך נראה שרוניאל לא שמע את השאלה.